

Palau Grans Veus Lied

Philippe Jaroussky & Jérôme Ducros

Dimarts, 14 de gener de 2020 – 20 h
Sala de Concerts

Cura

*Allà ferits
—a la carícia
d'un mal que no
trenqui, d'un mal
que no abraoni,
d'un mal que de
tant mal de les
venes en faci
cordes i un cel
com de viola— ,
allà, la crosta.*

Punyetera flor (2014)
Blanca Llum Vidal

Philippe Jaroussky & Jérôme Ducros

Philippe Jaroussky, *contratenor*
Jérôme Ducros, *piano*

Franz Schubert (1797-1828)

I PART

Im Frühling, D. 882
Des Fischers Liebesglück, D. 933
An die Laute, D. 905
Die Götter Griechenlands, D. 677
Wiedersehen, D. 855

Klavierstück, D. 946/2

An die Musik, D. 547
Erster Verlust, D. 226
An Sylvia, D. 891
Du bist die Ruh, D. 776
Gruppe aus Tartarus, D. 583

II PART

Sei mir Gegrüsst, D. 741
Der Musensohn, D. 764
Nacht und Träume, D. 827
Herbst, D. 945
Litanei, D. 343

Impromptu, D. 899/3, op. 90

Auf dem Wasser zu singen, D. 774
Im Abendrot, D. 779
Die Sterne, D. 939
Abendstern, D. 806
Nachtstück, D. 672

Durada de la pausa 20 minuts

Una veu per als nostres temps

A tot període musical hi correspon una veu. Un timbre i un registre vocal determinats que sedueixen els seus contemporanis i, en certa manera, defineixen una època. Si els primers i balbucejants passos del gènere operístic al segle XVII es caracteritzen per la indefinició dels perfils vocals, amb l'esplendor del Barroc musical, a primera meitat del segle XVIII arriba el primer gran fenomen vocal de la història moderna: els *castrati*.

En un context artístic on regna l'artifici, la teatralitat i l'excés ornamental, els grans castrats, des de Farinelli a Senesino, esdevindran veritables fenòmens de masses. Amb veus andrògines i facultats gairebé sobrehumanes provocaran el deliri d'un públic que assistirà, embadalit, a la creació del primer *star system* operístic de la història.

Però l'arribada de la Il·lustració i el Classicisme imposarà, progressivament, un allunyament dels personatges i les temàtiques històriques i mitològiques i un apropament a la racionalitat i a la realitat social i, per tant, la burgesia i les classes populars començaran a pujar a l'escenari a través de l'*opera buffa*. Evidentment, a un botiguer o un servent no li escauen les característiques divines, sobrenaturals d'un castrat, i així aquesta corda comença una lenta i llarga decadència que al

començament del segle XIX ja és definitiva. Rossini ja no escriurà per a la veu de castrat els seus grans personatges tràgics, tot i que la petjada d'aquests encara es percep en la seva escriptura florida i virtuosística.

La primera meitat del segle XIX pertany a la soprano i a les grans heroïnes de Bellini, Donizetti i el primer Verdi, el qual, aprofundint en aquesta tendència a la versemblança vocal, crearà el patró del baríton modern a través de personatges com Macbeth, Nabucco i les grans creacions posteriors. La següent volta de rosca es produirà a la segona meitat del segle XIX, amb la normalització de la veu de pit en tota la tessitura del tenor, fins en aquell moment una veu comparsa. Amb figures com Gayarre i després Caruso, el tenor, amb els seus aguts esclatants, es converteix en la veu més

apreciada de començaments del segle XX. Però les dues grans guerres, especialment la segona, ho canvien tot. El món d'ahir, en paraules de Zweig, no tornarà. Cal, per tant, una nova veu per definir-lo, que l'identifiqui. I aquesta veu, inesperadament, serà la de contratenor.

A mitjan dels anys cinquanta, Alfred Deller, aprofundint en la tradició vocal i la música barroca de les illes Britàniques, comença a cantar amb una tècnica de falset perduda a les golfes dels temps. Una tècnica vocal basada en una emissió que utilitza gairebé exclusivament les ressonàncies cranials per crear un so ambigu, tant masculí –és produït per homes– com femení pel que fa a les característiques tímbriques. La figura de Deller és transcendental en el naixement del contratenor modern i Benjamin Britten escriurà per a ell el primer rol operístic de la història per a aquesta corda: l'Oberon d'*A midsummer night's dream*. L'aparició d'aquesta nova vocalitat està íntimament vinculada a la irrupció dels primers moviments musicals historicistes que plantegen la necessitat d'una nova perspectiva interpretativa de la música antiga i barroca, tant en l'àmbit instrumental com en el vocal. El redescobriment d'un vast repertori oblidat o menystingut fins aleshores fa necessari reproduir la figura del castrat, però òbviament sense mutilacions, i la veu de contratenor, en totes les seves variants –contraltos, mezzos i sopranistes– esdevé l'instrument ideal. L'evolució tècnica dels contratenors, a partir d'aquell moment, serà vertiginosa fins a arribar als nostres dies, on han assolit un virtuosisme equiparable al de qualsevol corda. Figures com James Bowman als anys seixanta o René Jacobs als setanta obren el camí a intèrprets tan destacats com Andreas Scholl, David Daniels o, en la darrera generació, Franco Fagioli i Philippe Jaroussky, que són, actualment, estrelles indiscutibles del firmament operístic.

Probablement Jaroussky és el màxim exponent d'aquesta evolució, gràcies a una bellesa tímbrica poc habitual combinada amb un nivell tècnic superlatiu i una flexibilitat vocal que s'adapta a papers tant de soprano com de *mezzo*. Això li ha permès afrontar rols barrocs de la màxima dificultat, però també gosar fer el pas següent i inevitable: ampliar les fronteres del repertori del contratenor afrontant, desacomplexadament, tota mena d'estils. Des de la música contemporània fins a la *mélodie* francesa o, fins i tot, atrevir-se a versionar David Bowie o John Lennon. I ara, en una nova i necessària volta de rosca, el repertori liederístic.

Aquest vespre Jaroussky i el pianista Jérôme Ducros ens proposen un monogràfic dedicat al gegant, a la pedra angular del lied alemany: Franz Schubert. Un repertori que inclou algunes de les peces més representatives del geni vienès, en bona part pertanyents a la seva darrera i esplendorosa etapa creativa. Gaudirem, doncs, de l'oportunitat d'escoltar amb un gran contratenor, un gran músic transitar del lirisme gairebé belcantista d'*Ständchen*, *Sei mir Gegrüsst* o *An die Musik*, a l'abandonament introspectiu de *Du bist die ruh*, *Nacht und Träume* o *Litanei*. De la lleugeresa i el dinamisme d'*An die Laute*, *An Sylvia* i *Der Musensohn*, al calidoscòpic dramatisme de *Des Fischers Liebesglück*, *Die Götter Griechenlands* o *Gruppe aus dem Tartarus*. Una retrospectiva schubertiana que posa a prova la capacitat expressiva d'un cantant que ha trencat, sense complexos i a força de talent, les barreres d'una veu. La veu del nostre temps.

Philippe Jaroussky, contratenor

És un dels principals contratenors del panorama internacional, com ho confirmen alguns dels prestigiosos premis que ha rebut: Victoires de la Musique (artista líric revelació del 2004; artista líric el 2007 i el 2010) i Echo Klassik (cantant de l'any a Munic 2008, amb L'Arpeggiata a Dresden 2009, i de nou a Berlín el 2016), entre d'altres.

Amb una mestria tècnica que li permet els matisos més audaçs i unes pirotècnies espectaculars, el seu repertori és extraordinàriament ampli en l'àmbit del Barroc, des dels refinaments del segle XVII, amb Monteverdi, Sances o Rossi, fins al virtuosisme impressionant de Händel o Vivaldi. Aquest darrer és un dels compositors que més ha interpretat. Jaroussky és incansablement avantguardista en la recerca musical i ha contribuït generosament al descobriment –o redescobriment– de compositors com ara Caldara, Porpora, Steffani, Telemann o Johann Christian Bach.

Recentment ha afrontat un repertori ben diferent, centrat en *mélodies* franceses al costat del pianista Jérôme Ducros. Ha mostrat la seva pròpia interpretació de *Les nuits d'été* (Berlioz) amb actuacions a l'Auditorio Nacional de Madrid i Elbphilharmonie d'Hamburg. Interessat també en les obres contemporànies, interpreta un cicle de composicions de Marc-André Dalbavie sobre els sonets de Louise Labbé. Ha estrenat l'òpera *Only the sound remains* de Kaija Saariaho, que la va compondre específicament per a la seva veu, a la Nederlandse Opera d'Amsterdam (2016), Opéra de Paris (2018) i Teatro Real de Madrid (2018).

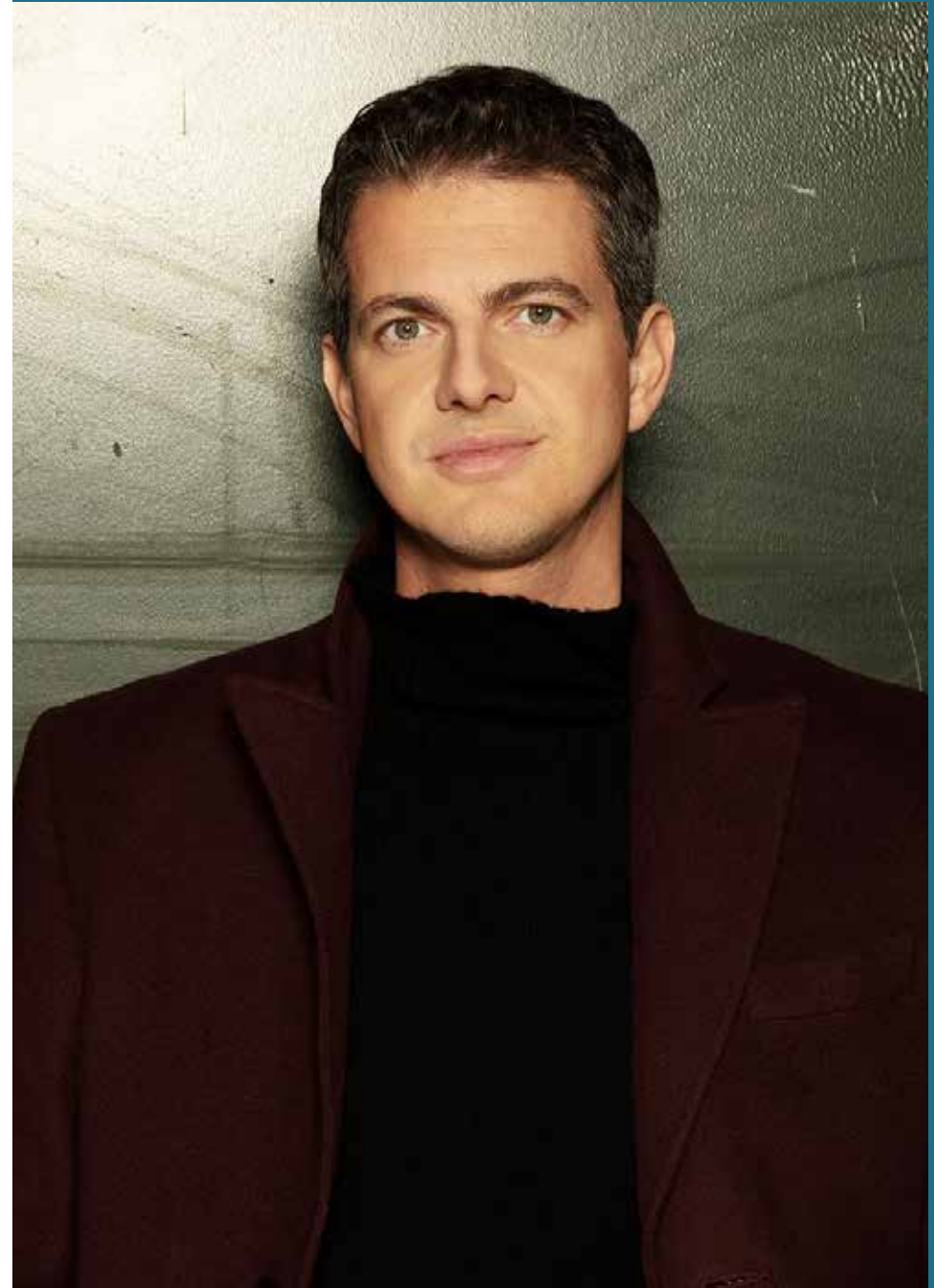
Col·labora habitualment amb algunes de les millors formacions barroques, a les sales i als festivals de més prestigi del món. El 2002 fundà l'Ensemble Artaserse, amb el qual actua habitualment per tot Europa.

Amb una discografia impressionant, va col·laborar en l'Edició Vivaldi del segell Naïve juntament amb Jean-Christophe Spinosi i l'Ensemble Matheus. Ha enregistrat en exclusiva per a Erato-Warner Classics, amb àlbums mereixedors de nombrosos premis. El més recent amb l'Ensemble Artaserse (primavera del 2019) és *Ombra mai fu*, que ha donat a conèixer en gira per l'Estat espanyol.

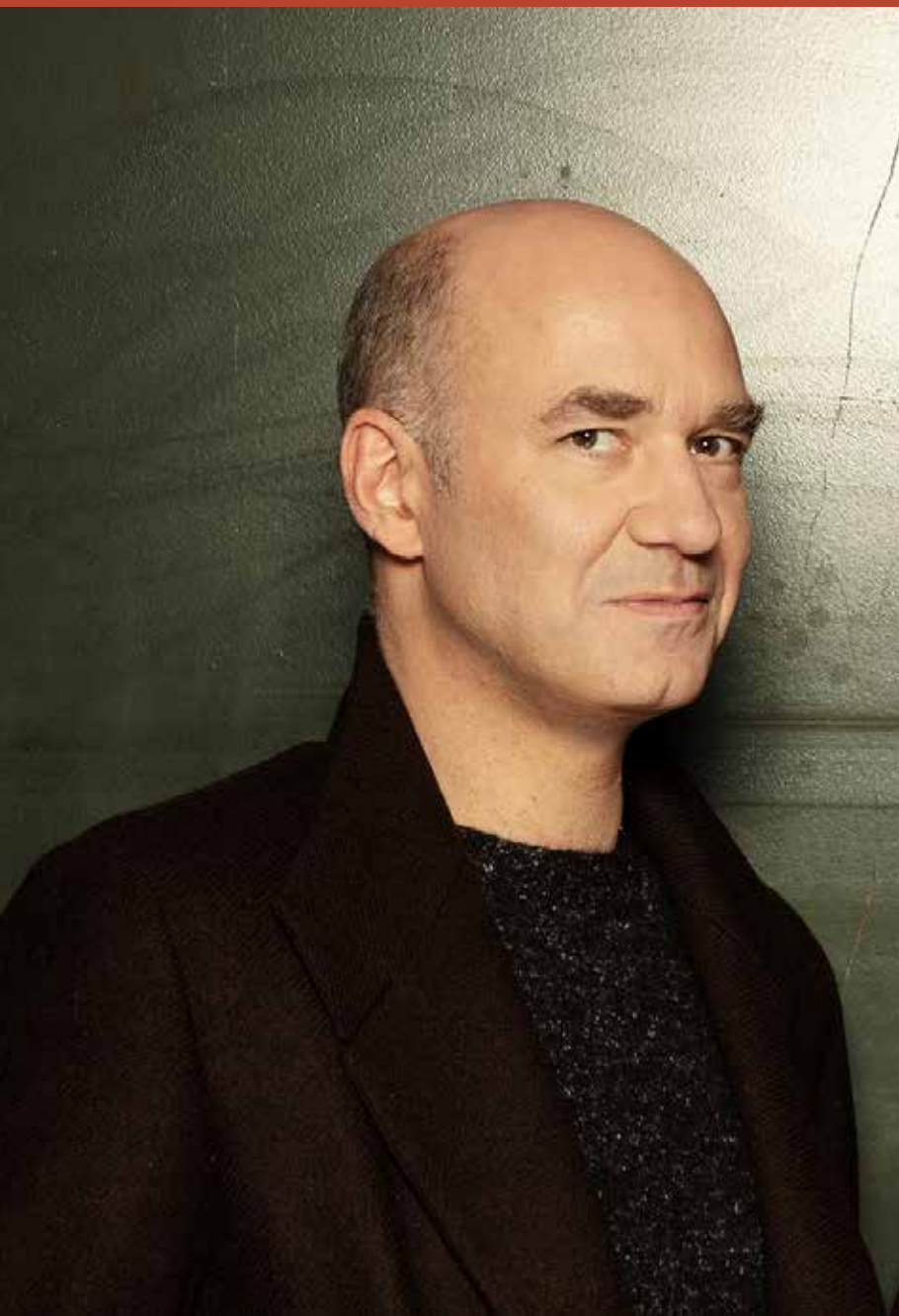
En un altre àmbit, s'està consolidant un dels seus projectes més personals: l'Académie Musicale Philippe Jaroussky, amb la qual intenta ajudar joves músics amb marginació cultural a través d'un ensenyament original, extens i exigent. Té la seu a La Seine Musicale, un edifici nou i impressionant a la localitat de Boulogne-Billancourt.

El 2009 va ser nomenat Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres pel govern francès.

A l'Estat ha actuat al Teatro Real de Madrid, Auditorio Nacional de Madrid, Teatro de la Maestranza de Sevilla, Auditorio de Zaragoza, Baluarte de Pamplona, Centro Kursaal de Donosti, i al Palau de la Música de València, Auditori de Girona, Gran Teatre del Liceu, Auditori de Barcelona, i ara torna al Palau de la Música Catalana.

Simon Fowler

Simon Fowler

Jérôme Ducros, piano

Artista polifacètic, actua tant com a solista com en música de cambra, amb un repertori molt ampli que abasta fins la música actual, sobretot amb les seves pròpies composicions.

Col·labora habitualment, tant en concerts com en enregistraments, amb els germans Capuçon, Ph. Jaroussky, J. Pernoo o B. Philippe, a escenaris tan importants com el Théâtre des Champs-Élysées, Philharmoniker de Berlín, Musikverein i Konzerthaus de Viena, Wigmore Hall i Barbican Center de Londres, Concertgebouw d'Amsterdam, Carnegie Hall, Gran Teatre del Liceu de Barcelona, Teatre Mariinsky de Sant Petersburg, Auditori Txaikovski de Moscou, KKL de Lucerna o l'Òpera de Tòquio, entre altres. Col·labora amb A. Dumay, M. Portal, M. Dalberto, N. Angelich, A. Tamestit, P. Meyer, G. Caussé, T. Zimmermann, J.-G. Queyras, H. Demarquette, Quatuor Ébèneor, D. Upshaw, D. Damrau, A. Kirchslager, I. Bostridge, M. Erdmann, L. Naouri o N. Gubisch.

La seva pròpia música s'ha anat fent cada cop més coneguda i reconeguda per un nombre creixent de músics, sobretot des de la publicació del seu *Trio per a dos violoncels i piano* el 2006 (Billaudot, coll. Gautier Capuçon). Des d'aleshores, les seves peces han estat tocades per nombrosos intèrprets com els anteriorment esmentats, a més a més de S. Malov, S. i D. Nemtanu, A. Ibragimova, G. Caussé, A. Boisseau, B. Philippe, G. Anichenko o R. Sévère. Ha tingut l'oportunitat d'escriure obres de gran virtuosisme, música de cambra, peces vocals o obres simfòniques. El 2013, DECCA produí el primer CD "*En aparté*" dedicat íntegrament a la seva pròpia música de cambra. El 2016 estrenà el seu doble concert per a violoncel, piano i orquestra, amb l'Orquestra de Pau, Fayçal Karoui i Jérôme Pernoo. També ha produït diversos treballs teòrics sobre el

llenguatge musical i la seva evolució, arrel d'una conferència al Collège de France impartida el 2012 per invitació de Karol Beffa, i que va provocar un gran debat en cercles artístics.

De la discografia de Jérôme Ducros podem citar les obres de Fauré per a piano i orquestra, enregistrades amb l'Orchestre de Bretagne, dirigida per Moshe Atzmon (Timpani, 2008); "*Capriccio*", recital amb Renaud Capuçon (Virgin Classics, 2008); "*Opium*", melodies franceses, amb Philippe Jaroussky, Renaud i Gautier Capuçon, i Emmanuel Pahud (Virgin Classics, 2009); les obres per a piano i violoncel de Beethoven amb Jérôme Pernoo (Ligia-Digital, 2009); la música de cambra de Guillaume Connesson (Col·lecció Pierre Bergé, 2012 - Reeditat per Sony, 2017); "*En aparté*", obres pròpies (Decca, 2013); "*Green*", melodies franceses amb Philippe Jaroussky i el Quatuor Ébène (Erato, 2015); "*Intuition*", peces per a violoncel i piano amb Gautier Capuçon (Erato, 2018); o *Rachmaninov & Myaskovsky*, obres per a violoncel i piano d'ambdós compositors, amb Bruno Philippe (Harmonia Mundi, 2019).

Nascut el 1974, Jérôme Ducros va estudiar piano amb F. Thinat, G. Frémy i C. Huvé i va prendre classes magistrals amb L. Fleisher, G. Sebök, D. Moroney i Ch. Zacharias. Guanyador del *Concurs Internacional de Piano Umberto Micheli* organitzat per M. Pollini a la Scala de Milà, ha actuat en nombroses sales de tot el món i com a solista, amb orquestres com la Filharmònica de Johannesburg, l'Orchestre National de Lyon, l'Orchestre de Chambre de Lausanne, l'Orchestre National de Lille, l'Ensemble Orchestral de Paris, l'Orchestre Français des Jeunes o bé la Filharmònica de Rotterdam, amb directors com A. Altinoglu, P. Meyer, J. Judd, E. Krivine, M. Minkowski o Ch. Hogwood.

Textos

Franz Schubert (1797-1828)

Im Frühling, D. 882 – En primavera

Text d’Ernst Konrad Friedrich Schulze (1789-1817)

Still sitz’ ich an des Hügels Hang, Der Himmel ist so klar, Das Lüftchen spielt im grünen Thal, Wo ich bei’m ersten Frühlingsstrahl Einst, ach, so glücklich war;	<i>M’assec callat a la falda del turó, el cel és molt clar, les brises juguen en la verda vall, on, amb els primers raigs de la primavera, una vegada, ai!, vaig ser tan feliç.</i>
Wo ich an ihrer Seite ging So traulich und so nah, Und tief im dunkeln Felsenquell Den schönen Himmel blau und hell, Und sie im Himmel sah.	<i>On jo anava al seu costat tan confiat i tan a prop, i on, en el fons de l’obscura font entre les roques, veia el cel bell, blau i diàfan, i a ella en el cel.</i>
Sieh, wie der bunte Frühling schon Aus Knosp’ und Blüthe blickt! Nicht alle Blüthen sind mir gleich, Am liebsten pflück’ ich von dem Zweig, Von welchem sie gepflückt.	<i>Mira, la primavera virolada ens contempla ja des de les poncelles i les flors! No totes les flors són iguals per a mi, m’agrada més collir-les de la branca on ella les collia!</i>
Denn Alles ist wie damals noch, Die Blumen, das Gefild, Die Sonne scheint nicht minder hell, Nicht minder freundlich schwimmt im Quell Das blaue Himmelsbild.	<i>Car tot és com era abans, les flors, els camps; el sol no brilla menys clar, ni en la font es reflecteix menys amable la imatge del cel blau.</i>
Es wandeln nur sich Will’ und Wahn, Es wechseln Lust und Streit, Vorüber flieht der Liebe Glück, Und nur die Liebe bleibt zurück, Die Lieb’ und ach, das Leid!	<i>Només varien els desigs i les il·lusions, canvien els plaers i els combats; passa volant la felicitat de l’amor, i només queda l’amor, l’amor i, ai!, el dolor!</i>
O wär’ ich doch das Vöglein nur Dort an dem Wiesenhang! Dann blieb’ ich auf den Zweigen hier Und säng’ ein süßes Lied von ihr Den ganzen Sommer lang.	<i>Ah, si pogués ser un ocellat allà a la falda del prat, llavors em posaria en aquella branca, i hi entonaria una dolça cançó sobre ella durant tot l’estiu.</i>

Des Fischers Liebesglück, D. 933 – Felicitat amorosa del pescador

Text de Karl Gottfried Ritter von Leitner (1800-1890)

Dort blinket Durch Weiden, Und winket Ein Schimmer Blaßstrahlig Vom Zimmer Der Holden mir zu.	<i>Fulgura allà a través dels prats i em crida una resplendor que brilla pàl·lida en la finestra de l’estimada.</i>
Es gaukelt Wie Irrlicht, Und schaukelt Sich leise Sein Abglanz Im Kreise Des schwankenden See’s.	<i>És enganyosa com un foc follet i gronxa suaument el seu reflex en els cercles del llac fluctuant.</i>
Ich schaue Mit Sehnen In’s Blaue Der Wellen, Und grüße Den hellen Gespiegelten Strahl.	<i>Contemplo amb enyor el blau de les onades, i saludo els brillants raigs reflectits.</i>
Die blassen Nachtnebel Umfassen Mit Hüllen Vor Spähern Den stillen, Unschuldigen Scherz.	<i>Les pàl·lides boires nocturnes posen els seus vels davant els espies dels callats jocs innocents.</i>
Und tauschen Wir Küsse, So rauschen Die Wellen Im Sinken Und Schwellen, Den Horschern zum Trotz.	<i>I si intercanviem petons, murmuren les onades en aixecar-se i caure per enutjar els qui escolten.</i>
Nur Sterne Belauschen Uns ferne, Und baden Tief unter Den Pfaden Des gleitenden Kahn’s.	<i>Només les estrelles ens escolten en la llunyania, i es banyen en el fons sota l’estela de la barca esquitllant.</i>

So schweben
Wir selig,
Umgeben
Vom Dunkel,
Hoch überm
Gefunkel
Der Sterne einher.

Und weinen,
Und lächeln,
Und meinen,
Enthoben
Der Erde,
Schon oben,
Schon d'rüber zu sein.

*Així surem
benaurats,
envoltats
de foscó,
molt per damunt
del centelleig
de les estrelles.*

*I plorem
i riem,
i ens pensem
que separats
de la terra,
ja som
allà dalt.*

An die Laute, D. 905 – Al llaüt

Text de Johann Friedrich Rochlitz (1769-1842)

Leiser, leiser, kleine Laute,
Flüstre, was ich dir vertraute,
Dort zu jenem Fenster hin!
Wie die Wellen sanfter Lüfte,
Mondenglanz und Blumendüfte,
Send' es der Gebieterin!

Neidisch sind des Nachbars Söhne,
Und im Fenster jener Schöne
Flimmert noch ein einsam Licht.
Drum noch leiser, kleine Laute:
Dich vernehme die Vertraute,
Nachbarn aber – Nachbarn nicht!

*Més fluix, més fluix, petit llaüt,
murmura en aquella finestra
tot el que t'he confiat!
Com onades d'un suau oreig,
com clars de lluna i com perfums de flors,
envia-ho a la meva sobirana!*

*Gelosos recelen els fills dels veïns,
i en aquella finestra de l'estimada
brilla encara una llum solitària.
Per això, encara més fluix, petit llaüt,
que et senti l'estimada,
però que no et sentin els veïns!*

Die Götter Griechenlands, D. 677 – Els déus de Grècia

Text de Friedrich Schiller (1759-1805)

Schöne Welt, wo bist du? Kehre wieder,
Holdes Blütenalter der Natur!
Ach, nur in dem Feenland der Lieder
Lebt noch deine fabelhafte Spur.
Ausgestorben trauert das Gefilde,
Keine Gottheit zeigt sich meinem Blick,
Ach, von jenem lebenswarmen Bilde
Blieb der Schatten nur zurück

*Món formós, on ets? Torna,
dolça època daurada de la natura!
Ai, només al país de fades de les cançons
viu encara la teva empremta fabulosa!
El paisatge despoblat està de dol,
cap déu no pot veure la meva mirada;
ai, d'aquella imatge plena de vida,
només en queden les ombres!*

Wiedersehen, D. 855 – Retrobament

Text d'August Wilhelm von Schlegel (1767-1845)

Der Frühlingsonne holdes Lächeln
Ist meiner Hoffnung Morgenroth;
Mir flüstert in des Westes Fächeln
Der Freude leises Aufgebot.
Ich komm', und über Thal und Hügel,
O süße Wonnegeberin,
Schwebt, auf des Liedes raschem Flügel,
Der Gruß der Liebe zu dir hin.

Der Gruß der Liebe vom dem Treuen,
Der ohne Gegenliebe schwur,
Dir ewig Huldigung zu weihen
Wie der allwaltenden Natur;
Der stets, wie nach dem Angelsterne
Der Schiffer, einsam blickt und lauscht,
Ob nicht zu ihm in Nacht und Ferne
Des Sternes Klang hernieder rauscht.

Du liebst mich, göttlich hohes Wesen!
Du liebst mich, sanftes zartes Weib!
Es gnügt. Ich fühle mich genesen,
Und Lebensfüll an Seel' und Leib.
Nein, noch mit dem Gesicht zu hadern,
Das schnell mich wieder von dir reißt,
Verschmäh't mein Blut, das durch die Adern
Mit stolzen leichten Wellen kreißt.

*El somriure radiant del sol de primavera
és l'aurora matutina de la meva esperança;
les brises de l'oest em murmuren
el silenciós pregó de l'alegria.
Ja vinc, i sobre les valls i els turons,
oh dolça distribuïdora de delícies,
en les ràpides ales de la cançó
vola cap a tu la salutació de l'amor.*

*La salutació de l'amor del teu fidel,
que sense ésser correspost va jurar
consagrar-se eternament a venerar-te,
com la natura sobirana.
Que sempre, com el barquer a l'estrella
del nord, mira solitari i escolta,
per si en la llunyania de la nit
li arribés el so de l'estrella.*

*M'estimes, divina criatura!
M'estimes, dona dolça i delicada!
En tinc prou. Em sento guarit,
i ple de vida en l'ànima i el cos.
No, per barallar-me amb el destí
si em vol tornar a separar de tu,
encara bull aquesta sang, que corre
amb orgulloses ones per les meves venes!*

An die Musik, D. 547 – A la música

Text de Franz von Schober (1796-1882)

Du holde Kunst, in wieviel grauen Stunden,
Wo mich des Lebens wilder Kreis umstrickt,
Hast du mein Herz zu warmer Lieb entzunden,
Hast mich in eine beßre Welt entrückt.
Oft hat ein Seufzer, deiner Harf entflossen,
Ein süßer, heiliger Akkord von dir
Den Himmel beßrer Zeiten mir erschlossen,
Du holde Kunst, ich danke dir dafür!

*Oh noble Art, en quantes hores grises,
envoltat pel cercle salvatge de la vida,
has encès un amor més càlid en el meu cor,
i m'has apartat cap a un món millor!
Sovint un sospir, escapat de la teva arpa,
un acord dolç i sagrat,
m'ha descobert un cel de temps millors.
Oh noble Art, t'ho agraeixo!*

Erster Verlust, D. 226 – Primera pèrdua

Text de Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832)

Ach! wer bringt die schönen Tage,
Jene Tage der ersten Liebe,
Ach! wer bringt nur eine Stunde
Jener holden Zeit zurück!

Einsam nähr’ ich meine Wunde,
Und mit stets erneuter Klage
Traur’ ich um’s verlorne Glück.

Ach! wer bringt die schönen Tage,
Jene holde Zeit zurück!

*Ai, qui farà tornar aquells bells dies,
aquells dies del primer amor,
ai, qui farà tornar només una hora
d’aquella època feliç!*

*Solitari, alimento la meva ferida,
i amb queixes sempre renovades,
ploro per la meva felicitat perduda.*

*Ai, qui farà tornar aquells bells dies,
aquella època feliç?*

An Sylvia, D. 891 – A Sílvia

Text de William Shakespeare (1564-1616)

Was ist Sylvia, saget an,
Daß sie die weite Flur preist?
Schön und zart seh’ ich sie nah’n,
Auf Himmels Gunst und Spur weist,
Daß ihr Alles unterthan.

Ist sie schön und gut dazu?
Reiz labt wie milde Kindheit;
Ihrem Aug’ eilt Amor zu,
Dort heilt er seine Blindheit,
Und verweilt in guter Ruh.

Darum Sylvia, tön’, o Sang,
Der holden Sylvia Ehren;
Jeden Reiz besiegt sie lang,
Den Erde kann gewähren:
Kränze ihr und Saitenklang!

*Qui és Silvia, digueu-me,
a la qual lloa tota la terra?
La veig acostar-se bella i delicada,
sap que per la gràcia del cel
tot li està sotmès.*

*A més de bella és bona?
El seu encís refresca com la tendra infància;
Amor s’apressa cap als seus ulls,
en ells cura sa ceguesa,
i hi resta en dolç repòs.*

*Així, doncs, cantem a Silvia,
honorem l’encantadora Sílvia;
qualsevol gràcia que la terra pugui oferir,
la té en abundància.
Coroneu-la i que soni la música!*

Du bist die Ruh, D. 776 – Tu ets la Pau

Text de Johann Michael Friedrich Rückert (1788-1866)

Du bist die Ruh,
Der Friede mild,
Die Sehnsucht du,
Und was sie stillt.

*Tu ets la pau,
el dolç repòs,
l’enyorança
i el que tot ho encalma.*

Ich weihe dir
Voll Lust und Schmerz
Zur Wohnung hier
Mein Aug’ und Herz.

Kehr’ ein bei mir,
Und schließe du
Still hinter dir
Die Pforten zu.

Treib andern Schmerz
Aus dieser Brust.
Voll sei dies Herz
Von deiner Lust.

Dies Augenzelt
Von deinem Glanz
Allein erhellt
O füll’ es ganz.

*Em consagro a tu,
plena de joia i dolor,
perquè visquin aquí
els meus ulls i el meu cor.*

*Vine a mi
i tanca tranquil
darrere teu
la porta.*

*Treu qualsevol pena
d’aquest pit!
Que aquest cor s’ompli
de la teva joia!*

*Omple de llum
el pavelló dels meus ulls,
il·luminats només
pel teu esclat.*

Gruppe aus Tartarus, D. 583 – Grup del tàrtar

Text de Friedrich Schiller

Horch – wie Murmeln des empörten Meeres,
Wie durch hohler Felsen Becken weint ein Bach,
Stöhnt dort dumpftief ein schweres, leeres,
Qaulerpreßtes Ach!

Schmerz verzerret
Ihr Gesicht, Verzweiflung sperret
Ihren Rachen fluchend auf.
Hohl sind ihre Augen – ihre Blicke
Spähen bang nach des Cocytus Brücke,
Folgen thränend seinem Trauerlauf.

Fragen sich einander ängstlich leise,
Ob noch nicht Vollendung sei? –
Ewigkeit schwingt über ihnen Kreise,
Bricht die Sense des Saturns entzwei.

*Escolta! Com murmuris del mar furiós,
com els plors d’un riu en la seva conca entre altes roques
se sent allà, profund i ofegat, un gemec
pesant, buit i turmentat!*

*El dolor desfigura
les seves cares, la desesperació obre
desmesuradament llurs boques imprecadores.
Profunds són els seus ulls, les seves mirades
vigilen inquietes el pont del Cocit,
i segueixen lúgubres el seu curs luctuós.*

*Mormolant, es pregunten preocupats els uns als altres
si això no serà la fi de tot?
L’eternitat navega en cercles damunt d’ells,
i trenca la dalla de Saturn.*

Sei mir Gegrüsst, D. 741 – Et saludo

Text de Johann Michael Friedrich Rückert

O du Entriss’ne mir und meinem Kusse!
Sei mir gegrüßt, sei mir geküßt!
Erreichbar nur meinem Sehnsuchtgruße!
Sei mir gegrüßt, sei mir geküßt!

*Oh tu, arrabassada lluny de mi i dels meus besos,
et saludo, et beso!
Accessible només als meus records melangiosos,
et saludo, et beso!*

Du von der Hand der Liebe diesem Herzen
Gegeb’ne! du von dieser Brust
Genomm’ne mir! mit diesem Thränengusse
Sei mir gegrüßt, sei mir geküßt!

*Tu, donada a aquest cor per la mà de l’amor!
Tu, arrabassada
d’aquest pit! Amb aquest broll de llàgrimes,
et saludo, et beso!*

Zum Trotz der Ferne, die sich, feindlich trennend,
Hat zwischen mich und dich gestellt;
Dem Neid der Schiksalsmächte zum Verdrusse
Sei mir gegrüßt, sei mir geküßt!

*Desafiant la distància que de manera hostil
s’ha establert entre tu i jo,
per anorrear l’enveja del destí poderós,
et saludo, et beso!*

Wie du mir je im schönsten Lenz der Liebe
Mit Gruß und Kuß entgegen kamst,
Mit meiner Seele glühendstem Ergusse
Sei mir gegrüßt, sei mir geküßt!

*Com tu, quan en la més bella primavera de l’amor
vas venir a mi amb salutacions i besos,
amb la meva ànima encesa i desbordant,
et saludo, et beso!*

Ein Hauch der Liebe tilget Räum’ und Zeiten,
Ich bin bei dir, du bist bei mir,
Ich halte dich in dieses Arms Umschlusse,
Sei mir gegrüßt, sei mir geküßt!

*Un alè d’amor esborra l’espai i el temps,
jo estic amb tu, tu estàs amb mi,
t’abraço estretament entre els meus braços,
et saludo, et beso!*

Der Musensohn, D. 764 – El fill de les muses

Text de Johann Wolfgang von Goethe

Durch Feld und Wald zu schweifen,
Mein Liedchen wegzupfeifen,
So gehts von Ort zu Ort!
Und nach dem Takte reget,
Und nach dem Maaß bewege
Sich alles an mir fort.

*Passejo per camps i boscos
xiulant la meva cançoneta,
i vaig d’un lloc a l’altre!
I tot es mou al meu compàs,
i tot marxa al meu ritme,
al meu voltant.*

Ich kann sie kaum erwarten
Die erste Blum’ im Garten,
Die erste Blüt’ am Baum.
Sie grüßen meine Lieder,
Und kommt der Winter wieder,
Sing’ ich noch jenen Traum.

*Amb prou feines puc esperar
la primera flor del jardí,
la primera florida de l’arbre,
perquè saludin les meves cançons,
i quan retorni l’hivern,
cantaré encara aquell somni.*

Ich sing’ ihn in der Weite,
Auf Eises Läng’ und Breite,
Da blüht der Winter schön!

*El canto en països llunyans,
gelats d’un extrem a l’altre.
Que bell floreix allà l’hivern!*

Auch diese Blüte schwindet
Und neue Freude findet
Sich auf bebauten Höhn.

Denn wie ich bei der Linde
Das junge Völkchen finde,
Sogleich erreg’ ich sie.
Der strumpfe Bursche bläht sich,
Das steife Mädchen dreht sich,
Nach meiner Melodie.

Ihr gebt den Sohlen Flügel
Und treibt, durch Thal und Hügel,
Den Liebling weit von Haus,
Ihr lieben holden Musen,
Wann ruh’ ich ihr am Busen
Auch endlich wieder aus?

Nacht und Träume, D. 827 – Nit i somnis

Text de Matthäus Karl Edler von Collin (1779-1824)

Heil’ge Nacht, du sinkest nieder;
Nieder wallen auch die Träume,
Wie dein Mondlicht durch die Räume,
Durch der Menschen stille Brust.
Die belauschen sie mit Lust,
Rufen, wenn der Tag erwacht:
Kehre wieder, heil’ge Nacht!
Holde Träume, kehret wieder!

*També aquesta florida desapareix,
i trobo noves alegries
en les altures conreades.*

*Trobo llavors sota el til·ler
la jove parella
i els provocho tot seguit:
el noi, talòs, galleja;
la noia, cerimoniosa, dansa
amb la meua melodia.*

*Heu donat ales als meus peus,
i m’han portat lluny de casa,
a través de valls i turons.
Estimades, dolces muses,
quan tornaré també a descansar
en el seu pit?*

*Santa nit, quan tu arribes,
arriben també els somnis,
com el teu clar de lluna omple les cambres,
omple també el pit tranquil dels homes.
Ells t’espïen amb plaer,
i criden, quan es desperta el dia:
Torna, santa nit,
dolços somnis, torneu!*

Herbst, D. 945 – Tardor

Text de Ludwig Rellstab (1799-1860)

Es rauschen die Winde
So herbstlich und kalt;
Verödet die Fluren,
Entblättert der Wald.
Ihr blumigen Auen!
Du sonniges Grün!
So welken die Blüthen
Des Lebens dahin.

*Bufen els vents,
tardorencs i freds;
devasten els prats,
desfullen els boscos.
Oh prats florits!
Oh camps assolellats!
Així es van pansint
les flors de la vida!*

Es ziehen die Wolken
So finster und grau;
Verschwunden die Sterne
Am himmlischen Blau!

*Passen els núvols,
tètrics i grisos;
desapareixen les estrelles
del blau celestial.*

Ach, wie die Gestirne
Am Himmel entfliehn,
So sinket die Hoffnung
Des Lebens dahin!

Ihr Tage des Lenzes
Mit Rosen geschmückt,
Wo ich den Geliebten
An's Herze gedrückt!
Kalt über den Hügel
Rauscht, Winde, dahin!
So sterben die Rosen
Der Liebe dahin.

*Ah, tal com els estels
fugen del cel,
així s'esfuma
l'esperança de la vida!*

*Oh dies de primavera,
ornats de roses,
quan estrenyia l'amada
contra el meu cor!
Freds, sobre els turons,
bufen els vents!
Així moren
les roses de l'amor.*

Litanei auf das Fest aller Seelen, D. 343— Lletanies per al dia dels difunts

Text de Johann Georg Jacobi (1740-1814)

Ruhn in Frieden alle Seelen,
Die vollbracht ein banges Quälen,
Die vollendet süßen Traum,
Lebenssatt, gebohren kaum,
Aus der Welt hinüber schieden:
Alle Seelen ruhn in Frieden!

*Descansin en pau totes les ànimes!
Les que han acabat el seu inquiet turment,
les que han acabat els dolços somnis,
les que, cansades de viure tantost nascudes,
s'han acomiadat del món:
totes les ànimes descansin en pau!*

Liebevoller Mädchen Seelen,
Deren Thränen nicht zu zählen,
Die ein falscher Freund verließ,
Und die blinde Welt verstieß:
Alle, die von hinnen schieden,
Alle Seelen ruhn in Frieden!

*Ànimes d'encisadores noies,
de les que no es poden comptar les llàgrimes,
abandonades per un fals amic
i rebutjades per un món encegat:
totes, les que es van acomiadar aquí,
totes les ànimes descansin en pau!*

Und die nie der Sonne lachten,
Unterm Mond auf Dornen wachten,
Gott, im reinen Himmels-Licht,
Einst zu sehn von Angesicht:
Alle, die von hinnen schieden,
Alle Seelen ruhn in Frieden!

*I aquelles que mai van somriure al sol,
i vetllaren sobre espines a la llum de la lluna,
esperant el dia en què veurien la cara de Déu,
en la pura llum celestial.
Totes, les que es van acomiadar aquí,
totes les ànimes descansin en pau!*

Auf dem Wasser zu singen, D. 774— Per a cantar sobre l'aigua

Text de Friedrich Leopold Graf zu Stolberg-Stolberg (1750-1819)

Mitten im Schimmer der spiegelnden Wellen
Gleitet, wie Schwäne, der wankende Kahn;
Ach, auf der Freude sanft schimmernden Wellen
Gleitet die Seele dahin wie der Kahn;
Denn von dem Himmel herab auf die Wellen
Tanzet das Abendroth rund um den Kahn.

*Enmig del centelleig de les onades jogasseres,
llisca, com un cigne, la barca insegura;
ai, i sobre les seus ones espurnejants de l'alegria,
llisca, com la barca, la meua ànima;
des de dalt del cel sobre les ones
dansa la claror del capvespre al voltant de la barca.*

Über den Wipfeln des westlichen Haines
Winket uns freundlich der röthliche Schein;
Unter den Zweigen des östlichen Haines
Säuset der Kalmus im röthlichen Schein;
Freude des Himmels und Ruhe des Haines
Athmet die Seel' im erröthenden Schein.

*Damunt els cims dels boscos de ponent
ens saluda amable la rogent resplendor;
sota les branques dels boscos d'orient,
murmuren les canyes en la rogent resplendor;
l'alegria del cel i la pau dels boscos
les respira l'ànima en la vermellor del vespre.*

Ach, es entschwindet mit thauigem Flügel
Mir auf den wiegenden Wellen die Zeit.
Morgen entschwinde mit schimmernden Flügel
Wieder wie gestern und heute die Zeit,
Bis ich auf höherem strahlenden Flügel
Selber entschwinde der wechselnden Zeit.

*Ai, el temps se m'escapa amb ales plenes de rosada
sobre el bressoleig de les onades;
se m'escapà demà el temps amb ales resplendents
com se m'escapà ahir i se m'ha escapat avui.
Fins que jo mateix m'escapi del temps canviant,
sota unes ales més altes i brillants.*

Im Abendrot, D. 779 — Al capvespre

Text de Karl Lappe (1773-1843)

O wie schön ist deine Welt,
Vater, wenn sie golden strahlet!
Wenn dein Glanz herniederfällt,
Und den Staub mit Schimmer malet;
Wenn das Roth, das in der Wolke blinkt,
In mein stilles Fenster sinkt!

*Oh, que bonic és el teu món,
Pare, que relluu daurat!
Quan baixa la teua resplendor
i pinta amb reflexos el polsim;
quan la vermellor que brilla en els núvols
declina en la meua tranquil·la finestra.*

Könnst' ich klagen, könnst' ich zagen?
Irre sein an dir und mir?
Nein, ich will im Busen tragen
Deinen Himmel schon dahier.
Und dies Herz, eh' es zusammenbricht,
Trinkt noch Gluth und schlürft noch Licht.

*Puc queixar-me? Puc vacil·lar?
Errar-me sobre Tu o sobre mi?
No, vull portar el teu cel
aquí en el meu pit.
I aquest cor, abans no defalleixi,
beurà encara del teu ardor i gustarà de la teua llum.*

Die Sterne, D. 939 – Les estrelles

Text de Karl Gottfried Ritter von Leitner

Wie blitzen
Die Sterne
So hell durch die Nacht!
Bin oft schon
Darüber
Vom Schlummer erwacht.

*Que clares
brillen
les estrelles de la nit!
M’han despertat
sovint
del meu son.*

Doch schelt’ ich
Die lichten
Gebilde d’rum nicht,
Sie üben
Im Stillen
Manch heilsame Pflicht.

*Però no censuro
per això
llurs lluent senyals,
car fan
en silenci
moltes obres sanitoses.*

Sie wallen
Hoch oben
In Engelgestalt,
Und leuchten
Dem Pilger
Durch Heiden und Wald.

*Mentre bateguen
allà dalt
amb angèlica figura,
il·luminen
el pelegrí
pels boscos i pels prats.*

Sie schweben
Als Bothen
Der Liebe umher,
Und tragen
Oft Küsse
Weit über das Meer.

*Suren
pertot arreu
com a missatgers d’amor,
i sovint
porten besades
més enllà dels oceans.*

Sie blicken
Dem Dulder
Recht mild in’s Gesicht,
Und säumen
Die Thränen
Mit silbernem Licht.

*Miren
dolçament
la cara del malaurat,
i festonegen
les llàgrimes
amb llum de plata.*

Sie weisen
Von Gräbern
Gar tröstlich und hold
Uns hinter
Das Blaue
Mit Fingern von Gold.

*I mostren
les tombes
amb confiança i dolçor,
en les nits
blaves,
amb els seus dits d’or.*

So sei denn
Gesegnet
Du strahlige Schar!
Und leuchte
Mir lange
Noch freundlich und klar.

*Sigues, doncs,
beneïda,
brillant munió!
I lluu per a mi
clara i amable
encara molt de temps.*

Und wenn ich
Einst liebe,
Sei hold dem Verein,
Und euer
Geflimmer
Laßt Segen uns sein.

*I si un dia estimo,
mira propici
l’aparellament,
i que els teus
centelleigs
ens beneeixin!*

Abendstern, D. 806 – Estrella vespertina

Text de Johann Baptist Mayrhofer (1787-1836)

Was weilst du einsam an dem Himmel,
O schöner Stern? und bist so mild;
Warum entfernt das funkelnde Gewimmel
Der Brüder sich von deinem Bild?
“Ich bin der Liebe treuer Stern,
Sie halten sich von Liebe fern.”

*Per què estàs tan sola en el cel,
bella estrella? i ets tan dolça!
Per què s’allunya de la teva imatge
la colla lluent de les germanes?
“Jo soc la fidel estrella de l’amor,
i elles es mantenen lluny de l’amor”.*

So solltest du zu ihnen gehen,
Bist du der Liebe, zaudre nicht!
Wer möchte denn dir widerstehen?
Du süßes eigensinnig Licht.
“Ich säe, schaue keinen Keim,
Und bleibe trauernd still daheim.”

*Llavors hauries d’anar amb elles,
si ets l’amor, no vacil·lis!
Qui podria resistir-se
a la teva llum dolça i obstinada?
“Jo sembro, però no miro mai els brots,
em quedo a casa confiada i tranquil·la”.*

Nachtstück, D. 672 – Nocturn

Text de Johann Baptist Mayrhofer

Wenn über Berge sich der Nebel breitet,
Und Luna mit Gewölken kämpft,
So nimmt der Alte seine Harf’, und schreitet,
Und singt waldeinwärts und gedämpft:
“Du heil’ge Nacht!
Bald its’ vollbracht.
Bald schlaf’ ich ihn
Den langen Schlummer,
Der mich erlöst
Von jedem Kummer.”

*Quan la boira s’estén sobre les muntanyes
i la lluna lluita amb els núvols,
pren el vell la seva arpa, camina
cap dins del bosc, i canta suaument:
“Oh, santa nit!
Aviat s’haurà acabat tot.
Aviat m’adormiré
en el llarg somni
que em lliurarà
de totes les penes.”*

Die grüne Bäume rauschen dann,
Schlaf süß du guter alter Mann;
Die Gräser lispeln wankend fort,
Wir decken seinen Ruheort;
Und mancher traute Vogel ruft,
O laßt ihn ruh’n in Rasengruft!”
Der Alte horcht, der Alte schweigt –
Der Tod hat sich zu ihm geneigt.

*Llavors murmuren els arbres verds:
Dorm dolçament, bon home vell.
I les herbes remoregen vacil·lants.
Cobrirem el teu lloc de repòs.
I molts ocells amables criden;
deixeu-lo descansar en la seva tomba de gespa!
El vell escolta, el vell calla...
la mort s’ha inclinat damunt d’ell.*

Mecenases Protectors

Mecenases d'Honor

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Masriera Joiers – Balot Restauració – Bankia – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Caixa d'Enginers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Samsung Electronics Iberia S.A.U. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Yamaha Music Europe

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Diagonal Inversiones Capital AV, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, Marta Barnes, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Pere Grau Vacarisas, Maria José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

inaem

INSTRUMENTO NACIONAL DE PROMOCIÓN

També et pot interessar:

Juan Miguel Morales

Intèrprets Catalans
Dimarts, 04.02.20 - 20 h
Petit Palau

David Alegret, tenor
Albert Guinovart, piano

E. Toldrà: *Cançons*

Preu: 15 euros

Ruven Afanador per a Vogue

Palau Grans Veus Lied
Dimarts, 31.03.20 - 20 h
Sala de Concerts

Sonya Yoncheva, soprano
Antoine Palloc, piano

Cançons de Verdi, Puccini,
Leoncavallo i Tosti, entre
d'altres

Preus: 20, 30 i 40 euros

Uli Weber

Palau Grans Veus Barroc
Divendres, 03.04.20 - 20 h
Sala de Concerts

Cecilia Bartoli,
mezzosoprano
Les Musiciens du Prince
Andrés Gabetta, director

A. Vivaldi: àries i obertures

Preus: 40, 65, 80, 100 i 180
euros